

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. P.**, bytem, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2015, sp. zn. CPR-20000-2/ČJ-2014-930310-258,

t a k t o:

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žalobce n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2015, sp. zn. CPR-20000-2/ČJ-2014-930310-258 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly pátrání a eskort Brno (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11. 11. 2014, č. j. KRPB-237713-11/PŘ-2014-060022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 156 odst. 4 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tím, že ode dne 27. 8. 2014 do 29. 9. 2014 pobýval na území ČR bez platného víza, čímž porušil povinnost podle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč splatná do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Průběh správního řízení

Ze správního spisu žalované vedeného v této věci vyplývá, že dne 29. 9. 2014 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou na adrese Cyrilská 10, Brno, přičemž k průkazu své totožnosti předložil cestovní pas a cestovní průkaz totožnosti. Bylo zjištěno, že poslední platné vízum, které žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, byl výjezdní příkaz č. s dobou platnosti do 17. 7. 2014. Lustrací v informačním systému Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce nedisponuje platným vízem ani oprávněním k pobytu. Téhož dne mu bylo oznámeno zahájení řízení o přestupku.

Při ústním jednání dne 31. 10. 2014 žalobce uvedl, že nežádá přítomnost svého zmocněnce a k věci nebude vypovídat. S obviněním z přestupku nesouhlasí a více se k věci nebude vyjadřovat. Prvostupňový orgán provedl důkaz úředním záznamem hlídky ze dne 29. 9. 2014, fotokopii cestovního pasu Ukrajiny č. AK0280076 a výpisy z informačního systému, z nichž vyplynulo, že poslední oprávnění k pobytu na území ČR bylo založeno výjezdním příkazem č. platným do 17. 7. 2014. Prvostupňový orgán rovněž předložil informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území (č. j. MV-115665-1/OAM-2014). K uvedeným důkazům žalobce nic nenamítal.

Následně prvostupňový orgán vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 156 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců a za to mu uložil pokutu 2000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Svůj závěr odůvodnil jednak výsledkem dokazování, z něhož jednoznačně dovodil, že žalobce pobýval od 27. 8. 2014 do 29. 9. 2014 na území ČR neoprávněně bez platného víza. Při stanovení výše pokuty přihlédl k délce neoprávněného pobytu jmenovaného, kdy se zdržoval na území ČR bez víza, a dále k tomu, že žalobce se tohoto přestupku již dříve dopustil a byla mu za něj uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč.

III. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula průběh předcházejícího správního řízení a uvedla, že se zabývala námitkami žalobce založenými na tvrzení, že pobyt žalobce byl oprávněný. Podle žalované žalobce nepřesně odkazuje na ustanovení § 66 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ačkoliv měl na mysli patrně ustanovení § 60 odst. 7 téhož zákona. Tím žalobce prokazuje oprávněnost pobytu na území ČR v souvislosti s podanou žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Žalobce na území ČR žádal o mezinárodní ochranu, která mu nebyla udělena, přičemž první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 23. 2. 2010. Dne 12. 8. 2013 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterým byla pro nepřijatelnost odmítnuta kasační stížnost podaná proti rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby ve věci neudělení mezinárodní ochrany žalobci. Dne 9. 9. 2013 žalobce opakovaně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž toto řízení bylo zastaveno z důvodu nepřípustnosti, neboť žádost byla podána opakovaně bez uvedení nových skutečností. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, která neměla odkladný účinek, a proto žalobce pozbyl postavení žadatele o mezinárodní ochranu a byl mu dne 28. 11. 2013 udělen výjezdní příkaz, jehož platnost byla ukončena dne 3. 12. 2013. V tento den mu byl udělen výjezdní příkaz č. GA01888256 s platností do 27. 12. 2013. Žalobce měl povinnost z území ČR v době platnosti výjezdního příkazu vycestovat. Žalobce podal dne 1. 4. 2014 kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, kterým byla podaná žaloba zamítnuta, přičemž dne 16. 6. 2014 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, kterým byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. Poté byl žalobci vydán cestovní průkaz totožnosti č. JC031916

platný do 7. 5. 2015, dále mu byl udělen výjezdní příkaz platný od 3. 7. 2014 do 17. 7. 2014. Na to žalobce posledního dne platnosti výjezdního příkazu podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) ze dne 26. 8. 2014 byla žádost posouzena vzhledem ke zjištěným skutečnostem tak, že podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců toto vízum nebylo žalobci uděleno z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území. Následně byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností od 29. 9. 2014 do 27. 11. 2014.

Žalovaný z uvedených skutečností shodně s prvostupňovým orgánem dovodil, že žalobce pobýval na území ČR bez platného víza v době od 27. 8. 2014 do 29. 9. 2014, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Podle názoru žalovaného prvostupňový orgán postupoval ve správním řízení v souladu se zákonem, náležitě zjistil skutečný stav věci. Rovněž tak správně posoudil jednání žalobce, kterým naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že výše pokuty byla stanovena s přihlédnutím k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání a jeho následkům, okolnostem, za nichž byl spáchán a k míře zavinění. Výše pokuty odpovídá rozsahu nesplnění povinností účastníka řízení, jak mu vyplývají z postavení cizince na území ČR a vzhledem k jeho osobě, přičemž pokuta byla uložena v dolní polovině možné zákonné sazby.

IV. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí a jejím doplnění ze dne 27. 4. 2015 navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně namítl, že se nemohl dopustit předmětného přestupkového jednání, a to s odkazem na pravomocně neskončené řízení o žádosti žalobce o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tato žádost byla podána dne 12. 12. 2013 k Ministerstvu vnitra a byla zaevidována pod č. j. OAM-1521/ST-2013. Prvostupňový správní orgán odkázal pouze na žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 12. 12. 2013, vedenou pod č. j. OAM-26936/TP-2013 a dále na žádost žalobce o udělení víza za účelem strpění pobytu ze dne 17. 7. 2014, vedenou pod č. j. OAM-865-12/ST-2014, kdy poslední jmenované řízení bylo pravomocně skončeno rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014, č. j. OAM-865-12/ST-2014. Správní orgán prvního stupně se v rámci své rozhodovací činnosti nijak nezabýval dalšími správními řízeními, jejichž je žalobce účastníkem řízení, a na základě kterých by byl případně materiálně oprávněn pobývat na území České republiky, čímž postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 2, 4, § 3, § 4 odst. 1 a § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav před rozhodnutím ve věci. Ve smyslu ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců platí, že v případě, kdy o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti. Požádal-li proto žalobce dne 12. 12. 2013 u Ministerstva vnitra ČR, OAMP o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, o kterém nebylo v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a ani následně v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, pravomocně rozhodnuto, pak prokazatelně žalobce pobýval mimo jiné v období od 27. 8. 2014 do 29. 9. 2014 na území ČR oprávněně, a to právě na základě fikce uděleného dlouhodobého víza za účelem strpění. Zcela nepodstatné je ve vztahu k posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a následně i v době vydání rozhodnutí

žalovaného, zda bylo o další žádosti žalobce o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění ze dne 17. 7. 2014 rozhodnuto negativně, neboť rozhodnutím č. j. OAM-865-12(ST-2014) bylo rozhodnuto nikoliv o obou předmětných žádostech žalobce o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, nýbrž pouze o žádosti pozdější, tzn. žádosti vedené pod č. j. OAM-865/ST-2014, a nikoliv již o žádosti vedené pod č. j. OAM-1521/ST-2013. Ačkoliv tedy žalobce formálně pobýval na území České republiky v předmětném období bez vyznačeného oprávnění k pobytu, kdy fikce oprávněnosti pobytu dle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se nevyznačuje ani do cestovního dokladu cizince, a ani do evidencí pobytů cizinců, je nutné jeho pobyt na území v daném období posoudit jako oprávněný, neboť materiálně na území takto pobýval, jak plyne z výše uvedeného. S ohledem na skutečnost, že ani žalovaný v rámci svého rozhodování o odvolání žalobce a s tím souvisejícím přezkumem nejen napadeného rozhodnutí, ale i zákonnosti samotného správního řízení, nepostupoval v souladu se zákonem a dostatečně nezjistil skutkový stav věci a potvrdil správnost nezákonného rozhodnutí správního orgánu, zatížil napadené rozhodnutí závažnou vadou, kdy v důsledku napadeného rozhodnutí byl žalobce prokazatelně zkrácen na svých právech.

V. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobci byl dne 28. 11. 2013 udělen výjezdní příkaz č. platný do 27. 12. 2013, a dále výjezdní příkaz č. platný od 3. 7. 2014 do 17. 7. 2014. Řízení o předmětné žádosti žalobce o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo vedeno Ministerstvem vnitra pod č. j. OAM-1521/ST-2013. Tuto žádost žalobce podal v bezprostřední návaznosti na podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou podal rovněž dne 12. 12. 2013. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta z důvodu nesplnění podmínek podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Podle dostupných informací policejních evidencí podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo Ministerstvem vnitra, OAMP, rozhodnutím č. j. MV-59870/SO-2014 zamítnuto, rozhodnutí OAMP č. j. OAM- 26797-12/TP-2013 nabylo právní moci dne 2. 4. 2015. Z uvedeného vyplývá, že žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vedenou Ministerstvem vnitra pod č. j. OAM-1521/ST-2013 žalobce podal v době platnosti uděleného výjezdního příkazu vydaného správním orgánem po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, aniž by z území ČR vycestoval. Řízení vedené pod č. j. OAM-1521/ST-2013 bylo ukončeno ke dni 23. 4. 2014 z důvodu, že v této době již měl žalobce podanou kasační stížnost ve věci řízení o udělení mezinárodní ochrany, která měla odkladný účinek, a na žalobce se tedy nevztahoval zákon o pobytu cizinců. Jelikož žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení, navrhuje zamítnutí žaloby a netrvá na nařízení jednání.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud k podmínkám řízení uvádí, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu mezi stranami je zákonnost výroku o vině ze spáchání předmětného přestupku, konkrétně právní hodnocení legality pobytu žalobce na území ČR v období od 27. 8. 2014 do 29. 9. 2014, proti němuž žalobce namítá, že v České republice pobýval legálně na základě fikce pobytu vyplývající z toho, že dne 12. 12. 2013 u Ministerstva vnitra ČR požádal o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, o kterém nebylo v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a ani následně v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, pravomocně rozhodnuto (řízení vedené pod č.j. OAM-1521/ST-2013).

Při posouzení věci krajský soud vycházel ze skutečností zjevných ze správního spisu vedeného v předmětném přestupkovém řízení. Je třeba podotknout, že většinu podkladů založených ve správním spisu, které vypovídají o genezi pobytového statusu žalobce, tvoří tiskové sestavy dokumentů vygenerovaných z cizineckého informačního systému, z nichž jsou některé informace patrné pouze z útržkovitých zkratkách či poznámek na kartě žalobce. V obecné rovině je třeba apelovat na žalovanou, aby správní spis vedený v přestupkové věci obsahoval i kopie předmětných pobytových rozhodnutí, příp. i kopie relevantních rozhodnutí vydaných v řízení o mezinárodní ochraně dotčeného cizince. Nicméně krajský soud neshledal, že by tento způsob vedení správního spisu způsobil v předmětné věci nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí či představoval rozpor v podkladech či že by skutkový stav zjištěný správními orgány vyžadoval rozsáhlé nebo zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.r.s.). Ostatně žalobce ani ve vztahu k vedení správního spisu nic takového nenamítal.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si podal žádost o trvalý pobyt za účelem pobytu „po azylu“, přičemž o této žádosti bylo rozhodnuto dne 12. 2. 2014 tak, že byla zamítnuta podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí si dne 27. 2. 2014 podal odvolání, které bylo postoupeno Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kde bylo toto řízení vedeno pod č. j. mv-59870/so-2014.

Z detailu štítku výjezdního příkazu č. ze dne 3. 7. 2014 vyplývá, že se jednalo pouze o výjezdní vízum s délkou pobytu 15 dnů. Tento štítek je patrný rovněž z kopie cestovního průkazu totožnosti.

Z tiskového výstupu z evidence CIS ze dne 9. 12. 2014 je patrné, že pobyt na výjezdní příkaz č. skončil žalobci dne 17. 7. 2014. Dále je z této listiny zřejmé, že se žalobcem bylo v období od 17. 7. 2014 do 26. 8. 2014 vedeno řízení o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které bylo vedeno pod sp. zn. OAM-26936/TP-2014 a bylo ukončeno 26. 8. 2014. Z poznámky uvedené v kartě této žádosti je uvedeno, že vízum pro strpění nad 90 dnů nebylo uděleno dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území), přičemž nebyla podána žádost o nové posouzení. Ve správním spisu je založena rovněž v kopii Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 26. 8. 2014, č. j. OAM-865-12/ST-2014, MV-115665-1/OAM-2014, podle níž bylo uvedeným způsobem rozhodnuto.

Z úředního záznamu ze dne 29. 9. 2014 vyplývá, že žalobce byl zastižen v 7:40 hod. na adrese Cyrilská 10, Brno, přičemž předložil cestovní pas Arménie a cestovní průkaz totožnosti č. JC031916. Kontrolou dokladů bylo zjištěno, že poslední platné vízum, které žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, byl výjezdní příkaz č. s dobou platnosti

do 17. 7. 2014. Z protokolu o ústním jednání uskutečněného dne 31. 10. 2014 vyplývá, že s obviněním z přestupku žalobce nesouhlasil a odmítl pokutu zaplatit, jakož i poskytnout k věci jakékoliv další vyjádření.

Krajský soud v první řadě považuje za vhodné připomenout právní úpravu, podle níž byl žalobce sankcionován, a také právní úpravu institutu víza za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jejíž výklad je v posuzované věci rozhodný.

Podle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni 29. 9. 2014 platilo, že cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že cizinec se dopustí přestupku tím, že nesplní povinnost podle § 103 písm. h), j), m) nebo n) zákona o pobytu cizinců. Za tento přestupek bylo možno uložit pokutu do výše 5000 Kč (§ 156 odst. 4 téhož zákona).

Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, platilo, že výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území.

Podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Podle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platilo, že pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.

Žalobce ve svých námitkách tvrdí, že pobýval na území ČR ke dni 29. 9. 2014 legálně, neboť doposud nebylo skončeno řízení o jeho žádosti ve smyslu ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců o vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, kterou žalobce podal dne 12. 12. 2013 k ministerstvu. Ze spisové dokumentace vyplývá, že toto řízení o žádosti žalobce skutečně nebylo ke dni 29. 9. 2014, kdy byl žalobce perlustrován policejní hlídkou a kdy mu již nesvědčilo oprávnění k pobytu z titulu vydaného výjezdního příkazu, pravomocně skončeno. Oprávnění k pobytu vyplývající z výjezdního příkazu č. GA0152135 žalobci skončilo dne 17. 7. 2014. Je ovšem třeba zabývat se tím, zda v důsledku trvání tohoto řízení mohla působit fikce oprávnění k pobytu ve smyslu § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jak tvrdí žalobce, a zda je možno z této skutečnosti dovodit, že žalobce pobýval v inkriminované době na území ČR legálně.

Právní úprava fikce oprávněného pobytu na území ČR obsažená v citovaném ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců představuje ochranu cizince před nastoupením následků nelegálního pobytu na území v situaci, kdy probíhá řízení o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Fikce oprávnění k pobytu zde vzniká ex lege a nevyznačuje se do žádného dokladu. Z pohledu nastoupení následků této fikce je však třeba trvat na splnění podmínek ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy na specifických okolnostech podání žádosti o udělení tohoto víza. Tyto specifické

okolnosti zákon charakterizuje slovy „v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit.“

Krajský soud v této souvislosti poukazuje na právní názor uvedený v bodech 25 a 26 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 8 As 119/2012 – 32, přístupný na www.nssoud.cz: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že ne každé podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zakládá možnost legálního setrvání na území. Dobrodiní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě. Stěžovatel požádal o získání tohoto víza předposlední den platnosti výjezdního příkazu. Ačkoliv výjezdní příkaz umožňuje cizinci s ohledem na § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území republiky, výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky: např. po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, nebo po ukončení poskytování ochrany na území. Cizinec je na jeho základě oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území; zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).*“

Krajský soud má za to, že závěry uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu dopadají v plném rozsahu na předmětnou věc. Jak vyplývá ze správního spisu, byla žádost žalobce o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců podána dne 12. 12. 2013 zároveň se žádostí o udělení trvalého pobytu (o níž bylo pravomocně rozhodnuto), přičemž se tak stalo v době, kdy žalobce pobýval v ČR na základě vydaného výjezdního příkazu ze dne 28. 11. 2013, č. GA0188256, platného do 27. 12. 2013. To žalobce nijak nerozporoval. Jak vyplývá z citovaných právních závěrů Nejvyššího správního soudu, je třeba předmětná ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že výjezdní příkaz není podřaditelný pod pojem „oprávnění k pobytu“ uvedený v hypotéze § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto v době jeho platnosti již není možné úspěšně požadovat vydání víza pro strpění pobytu nad 90 dnů.

Z toho vyplývá, že pokud žalobci skončila platnost jeho posledního výjezdního příkazu dne 17. 7. 2014, aniž by z ČR vycestoval ve smyslu ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců, pak se od následujícího dne, tj. 18. 7. 2014 počal pohybovat na území ČR nelegálně. Pravomocně neskončené řízení o jeho žádosti ze dne 12. 12. 2013 nemohlo založit fikci oprávnění k pobytu na vízum pro strpění, neboť o ně bylo žalobcem požádáno v době platnosti výjezdního příkazu. Krajskému soudu pak nepřísluší v tomto řízení nijak hodnotit nekonání žalobce v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o neudělení víza nad 90 dnů pro strpění pobytu na území.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu řízení nepřiznal (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. března 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová